

Andr a Fowler

SKiN

...  i visele mele s-au pr bu it

Volumul 2

Bookzone
BUCURE TI, 2020

PROLOG

Râsete și vorbe de complezență. Complimente cu sutele. Și întrebări care se doresc a fi fără sollicitudine. Aceste lucruri meschine, mascate de o falsitate anume, construiesc cu succes viața unui artist renumit. Iată cum mă trezeam lipsită de interes, afundată la propriu pe o canapea din imitație de piele, aleasă cu atenție de echipa de producție a emisiunii, ca și când culoarea sau forma ei ar fi contat pentru telespectatori.

Un zâmbet languros, învățat, repetat și folosit ca armă în societate îmi acoperea acum chipul. Eram impecabilă. De la postura pe care o aveam – dreaptă, fermă, confientă, până la aspectul fără cusur al machiajului și coafurii mele.

Mă intitulas *model în societate* și făceau tot posibilul să-mi ascundă defectele. Era amuzant să le văd încercările de a mă slăvi și de a mă ridica la un rang la care nu aș fi putut ajunge vreodată, căci orice om nvenea la pachet cu setul său de defecte, iar mie nu-mi erau străine.

Căci, la suprafață, poate eram ravisantă. Mă declaram a fi cea mai fericită și cea mai împlinită actriță a momentului. Însă, atunci când luminile reflectoarelor se stingeau, actul meu se sfârșea odată cu ele. Din persoana exuberantă, absolut savuroasă, pe care o vedeau cei de acasă, deveneam o fire rece, tristă și pierdută.

Încercările de a mă regăsi printre aceste lucruri minore, ca faima  i oamenii fal i care îmi dădeau t r-coale fără ru ine, erau în zadar. Aveam nevoie de o hartă care să mă împiedice să mai colind drumuri din piatră  i neluminate, căci tălpile începuseră să mă doar   i inima să-mi bată încet. Osteneala   i spunea cuv ntul.

 tii că e ti un actor des v r it în momentul în care convingi un popor întreg că emani fericire, când  ie, de fapt,  i-a fost străin acest sentiment deja de prea multă vreme. Nu mai e ti întreg  i nici nu te po i reconstrui, pentru că piesele din puzzle au fost rătăcite.  i se află acum la toate acele persoane pe care le-ai pierdut de-a lungul vie ii, dar pe care nici în ruptul capului nu le-ai mai căuta, din pur orgoliu.

— E ti de acord să preluăm c teva întrebări din public? mi s-a adresat prezentatorul amabil.

Refuzul nu era o chestiune plauzibilă, căci prost e cel care nu- i dă seama de faptul că un simplu *nu*   i aduce pierzanie în ochii celorlal i. Aceasta era toată treaba cu lumea mondenă. Nu prea aveai de ales  i fiecare întrebare era de fapt o invita ie la răspuns. Un răspuns impus de către public, nu g ndit de tine. Mereu trebuia să răspunzi în conformitate cu a tept rile lor. Altfel, ai fi st rnit polemici  i  i-ai fi călcat în picioare cariera.

Oamenii nu aveau nevoie de cineva care să g ndeasc . Aveau nevoie de cineva care să-i lase pe ei să o facă  i, eventual, să-i inspire.

— Sunt onor t  să-i aud.

De fapt, nu eram.  tiam că publicul putea fi cel mai necru tor inamic  i că de inea o curiozitate rar  nt lnit . Nu avea filtru  i spunea tot ce  i trecea prin minte, fără să se g ndeasc  la consecin e sau la faptul că indiscre ia putea tăia precum o lamă în carne vie.

Fata aleasă la întâmplare era cu adevărat emoționată, fâstâcindu-se pe loc și lăsând broboanele de sudoare să-i acopere fruntea. Mă privea ca pe un lucru minunat, cu o admirație aparte și o dorință aprigă de a ajunge la nivelul meu. O regăseam pe tânăra *eu* în ea.

— Sunt o fană mare de-ale tale și vreau să-ți spun că te iubesc, a început ea să servească același discurs pe care l-am mai auzit în nenumărate rânduri.

Puteam să-l recit cu ușurință. Nimic nou. Am lăsat-o să-l spună însă. Nu am intervenit. Știam că, dacă alegeam să spun ceva, se va emoționa și mai mult și se va pierde cu firea. Eram de-a dreptul extenuată și voiam să ajung cât mai repede în cabina mea, pentru a mânca ceva nesănătos.

— Mereu ai fost foarte deschisă în ceea ce privește, ei bine... mă refer la statutul tău romantic. Și ai vorbit în nenumărate rânduri despre iubire ca esență, însă nu te-am auzit niciodată vorbind despre partea negativă a relațiilor. Adică, despre suferință. Și vreau să te întreb, te-ai temut vreodată să nu pierzi pe cineva drag? Când te-ai simțit prima oară neputincioasă și ai avut vaga impresie că situația îți scapă de sub control?

— Auzindu-i curiozitatea, valuri de fiori au început să mă cuprindă, lăsându-mă buimacă. Ce fel de întrebare era aceasta? De ce ar simți nevoia să știe acest detaliu din viața mea? Era o adevărată lipsă de respect.

Cu toate că neobrăzarea ei mă indignase, am continuat să zâmbesc blajin și mi-am pregătit un răspuns.

— Din fericire, n-am avut parte de dezamăgiri amoroase, iar persoanele la care am ținut mi-au fost

alături pretutindeni. Însă, sunt conștientă că alții nu au fost atât de norocoși și că uneori în viață întâlnești persoane îndoielnice, care îți promet că vor fi acolo și te vor iubi, dar care, în final, se rezumă doar la a fi niște simpli mincinoși. Slavă Cerului că eu nu am suferit p nă acum pentru nimeni!

Iată minciuni servite oamenilor doar pentru a păstra anumite aparențe. Nimic din ceea ce spuneam nu era real însă.

Fusesem ruptă în bucățele mici, sticloase și ascuțite în numele iubirii. Fusesem azv rlit  într-o cascadă agresivă de lacrimi și suspine, de alternative nesigure ale viitorului, de g nduri îndreptate spre posibilități incerte și regrete față de trecutul zbuciumat.

Iar omul răspunzător de toate fr m nt rile mele își găsise refugiul la brațul altei femei, l s ndu-mă să mă scufund singură în neant.

Dacă am simțit cum a fost să pierd pe cineva, fiind de-a dreptul neputincioasă în fața vieții? Ei bine, da, cu mult timp în urmă. Iar acela a fost începutul tuturor problemelor noastre.

Într-un trecut îndepărtat...

FETELE CUMINȚI NU RENUNȚĂ LA BĂIEȚII RĂI.

De-abia când te-am pierdut, am simțit cu adevărat că timpul fără tine are o altă conotație. Reprezenta fără milă o eternitate. O eternitate în care temerile mă acaparau și porțiuni ale inimii mele se îmbibau în neștiință și răcoare.

Am realizat cu adevărat că sunt neputincioasă în fața propriilor sentimente. La început, am construit ziduri înalte și impenetrabile pentru a te ține la distanță. După care, a trebuit să le dărâm atunci când te-am lăsat înăuntrul sufletului meu. Iar acum că ai plecat, am rămas fără apărare în fața vântului potrivit.

Sunt fragilă și mă rup. Am nevoie de tine să mă reconstruiesc.

Dar tu nu ești aici. Nu mai știu ce sens are să te iubesc. Nu înțeleg nimic din toate acestea. Să am încredere în cuvintele tale? Să le pun la îndoială? Să iau în considerare cât de vie m-ai făcut să mă simt? Să analizez cât de mult mă doare tot ce se întâmplă?

Ce să fac? Învăță-mă! Ghidează-mă! Găzduiește-mă!

Nu mă abandona pe aceste cărări umbrite. Fii acolo!

Căci, fără tine, sunt silită să trăiesc o viață pe care nu mi-o doresc. Sunt *eu* numai atunci când sunt în preajma ta! În celelalte dăți, doar mă prefac. Mă

prefac pentru a mă amesteca printre ceilal i oameni.  i reu esc să mimez cu pricepere fericirea.

Sunt o actri a des v r it . Mă mint cel mai bine  i îmi repet că într-o bună zi te voi putea uita.

Cu toate astea,  tim am ndoi că nu se va  nt mpla. Te-am tatuat în cel mai ad nc cotlon al fiin ei mele, iar acum îmi e ti imprimat pe piele.

Aceeși piele care  i-a sim it odinioară atingerea.

A a că, iartă-mă că nu pot renun a la tine! Chiar dacă mi-o ceri cu at ta u urin a.

* * *

I-am căutat privirea disperată, v z ndu-l cum era împins de la spate de către gardieni.  l chinuiau c tu ele str nse prea tare în jurul încheieturilor  i pe fa a i se puteau citi nop ile pierdute, înecate în g nduri potrivnice  i amărui, în regrete  i semne de întrebare.

Totu i, i-am z mbit. De i în interiorul meu încă nutream un sentiment de triste e  i de teamă. Nu voiam să mă vadă acaparată de probleme. Voiam să-i dau din puterea mea  i să-l fac să sim a că-i eram alături.

De i...

Cum naiba puteam să fiu at t de sigură de ac iunile sale, c nd eu habar nu aveam de nimic din toate astea? Cine era acea fată?  i ce s-a  nt mplat cu ea? De ce Sin nu i-a adus numele în discu ie p n  acum?  i ce era această grozăvie de acuza ie, cum că el ar fi fost p rta  la moartea ei?

Nu, nu. Nu  n elegeam  i nici nu voiam să admit a a ceva.

S-a așezat apoi pe scaunul din fața mea și m-a privit impasibil, cearcănele adâncindu-i ochii albaștri, lipsiți de viață și de înflăcărare. Nu! Acesta nu era Sin al meu. Era prea livid și serios. Îi lipsea cu desăvârșire zâmbetul zeflemitor caracteristic. Îi lipsea șarmul. Îi lipsea pofta de viață. Exuberanța. Confiența. Esența.

Mi-am întins mâna mângâind-o de a sa înaintea de a o cuprinde. Nu s-a retras și a închis ochii, savurând familiaritatea atingerii mele. Era prima dovadă de afecțiune și căldură după atâtea nopți reci de arest.

— Mi-a fost dor de tine, i-am șoptit, mângâindu-i obrazul cu cealaltă mână.

Inima a început să mi-o ia la goană, doar avându-l din nou atât de aproape. Reacțiile corpului meu nu se domoleau în preajma lui, nici măcar după o bună bucată de vreme. Asta îmi demonstra pe zi ce trecea că sentimentele mele pentru el erau puternice și răpuneau cu succes starea mea interioară de confuzie. Dar nu aveam garanția că și în cazul lui era la fel.

— De ce ești aici? m-a întrebat rece.

— Poftim? am îngăimat. Am venit să te văd. Mi-a fost dor de tine, i-am repetat cu blândețe, plină de speranță.

S-a încruntat, retrăgându-și mâna. Nu înțelegeam felul lui de a mă refuza. Credeam că și el îmi simțise lipsa și se gândise măcar puțin la mine.

Voiam să-l întreb de ce era atât de distant, dar, de fiecare dată, mi-a luat-o înainte cu explicațiile, știind din start ceea ce îmi doream cu adevărat. Mă știa prea bine.

— Ai nevoie de răspunsuri și ai nevoie să ți le dau eu, a vorbit succint. Însă nu am de gând să fac asta. Îți pierzi vremea.

Mi-a  aiat elanul, aduc ndu-mă  intr-o stare de nervozitate. Nu-mi venea să cred c t de dur  i dezinteresat îmi vorbea. Ca  i când nu dădea nici măcar doi bani pe prezen a mea acolo. De i, după at tea încercări e uate de a-l vizita, în sf r it reu isem.  i venisem cu at ta fericire  i nerăbdare să-l văd  i să-l am din nou aproape. Însă el nu aprecia asta.

– Nu, am dat negativ din cap. Nu am nevoie de răspunsuri. Eu te cunosc. Știu că nu ai omor t pe nimeni. Știu că e i o persoană bună.

Puteam garanta asta fără a ezita.  i cunoscusem inima  i sufletul.  tiam că era incapabil să facă at t de mult rău cuiva. Sin nu era un criminal. Putea fi în multe feluri –  i, într-adevăr, avea multe defecte –  ns  cruzimea  i violen a nu-i stăteau în caracter.

– Pleacă, Skye, m-a alungat încă o dată, refuz nd să mă lase să pătrund din nou în sufletul lui măcinat. Nu am nevoie de asta acum.

Eram con tient  că probabil  i era extrem de greu să asimileze ceea ce se  nt mpla. Însă eu eram acolo pentru el, pentru a-l ajuta să ajungă la anumi-te concluzii. Dacă mi-ar fi spus despre ce era vorba, poate a  fi reu it să-l scot din labirintul interminabil al min ii lui.

– *De asta?* am repetat.

– De mila, de empatia ta. De tot c catul ăsta de discurs cum că sunt o persoană bună. Dacă asta este părerea ta despre mine, atunci vei fi dezamăgită.  i te voi dezamăgi de multe ori. Mai bine pleci acum, a ridicat tonul  i mi-a făcut semn cu m na spre u  , a tept ndu-se să fiu convinsă într-un fel sau altul să-l las baltă pur  i simplu.

– Nu vreau să te abandonez. Sin, sentimentele mele pentru tine...

— Nu au importanță pentru mine. Cel puțin nu în momentul ăsta, mi-a vorbit cu duritate. Eu sunt aici. Închis. Nu știu când voi fi eliberat. Nu am habar de ce se întâmplă. Ultimul lucru la care vreau să mă gândesc este la ceea ce simți tu pentru mine.

Iubirea avea un efect curativ. Păcat că refuza cu desăvârșire să o simtă în astfel de momente. Se încăpățâna să sufere de unul singur. Nu era drept. Toată lumea avea nevoie de cineva alături în clipele grele.

— Nu trebuie să fii atât de dur! Știu că ai multe pe cap și știu că a-ți cere să te gândești și la mine este egoism pur. Însă nu mă îndepărta acum. Nu, când eu vreau cu atâta ardoare să-ți fiu alături.

— Nu te merit, m-a oprit din vorbit. Și prefer să fiu acum dur cu tine, decât să suferi mai târziu.

Să sufăr în legătură cu ce? Disperarea aceasta nu-mi dădea pace. Aveam un milion de semne de întrebare pulsând în mine și nu îndrăzneam să eliberez nici măcar unul. Îl menajam, așa cum făcusem întotdeauna.

Greșit! Sin nu trebuia menajat. Gunoii nu putea fi ascuns la nesfârșit sub covor. Trebuia să iasă cumva la iveală.

— Deci, prin asta îmi spui că într-adevăr ești vinovat pentru moartea acelei fete? l-am întrebat fără reținere.

I-am văzut străfulgerarea din privire, marcată de suferință și teamă. Nu dorea să audă aceste cuvinte venind din gura mea. Nu voia nici să se gândească la vreun răspuns. Nega cu desăvârșire realitatea. Poate că nu era suficient de bărbat, încât să înfrunte adevărul.

— Nu are rost să vorbim despre asta.

— Cred că merit să știu. Cine e ea? am insistat.

– N-am de g nd să- i spun, a ridicat iar tonul, d nd cu pumnul în masă. Nu te vreau implicată în asta.  n elegi? Nu te prive te.

Niciodată nu-l văzusem at t de nervos pe mine. Mă abțineam cu greu să nu pl ng. Tot ceea ce îmi do-ream era să-l ajut. Să-l scot cumva de acolo. Normal că mă privea.  l iubeam. Nu-l puteam abandona ca pe un c ine vagabond într-o cu c  cu gratii.

– Te retragi în carapacea ta, iar pe mine mă la i pe l ng . Nu realizezi că   i faci mai mult rău a a? Vreau să- i fiu alături pentru că e ti foarte important pentru mine, Sin. Oric t de dobitoc ai fi, eu o să fiu aici.

– Te rog, las-o baltă de data asta - sunetul vocii sale era cu adevărat lipsit de vlagă atunci c nd mi-a vorbit.  i nu căuta adevăruri acolo unde nu sunt, a continuat el.

Vedeam rezultatele fr m nt rilor sale interioare. Era obosit. Considera că nu avea dreptul să fie iubit. C t de mult se  n ela!

– Timpul alocat vizitei a expirat, ne-a anun at gardianul.

Mi-am pus fugitiv m na peste a lui Sin, suficient însă c t să-mi simtă căldura.

– Voi găsi eu o cale să te scot de aici.   i promit!

2:1

*Lumină de mi-ai fi,
Tot nu te-aș cunoaște,
Tot nu te-aș simți.*